

Vir – Est – Vis *

Я знаю, як сумно, коли замикаються кола,
Я вірю, що може людина змінити усе.
Життя – не театр і не джунгли, і навіть не школа.
Не встигнеш почути усіх молитов і пісень.

Не встигнеш дійти до мети, як захочеш нової,
А потім, стомившись, нічого в собі не збагнеш.
Я знаю, як страшно, коли розлучаються двоє,
Тому не дозволю життю засліпити мене.

Я звикла до різних пророцтв і до снів-ретроспекцій,
І долі всіх предків поволі відкрились мені.
Аж смішно, що людство боїться інфляцій, інфекцій,
Але не цурається злості, розпусти й брехні.

Душі не потрібне добро без любові й свободи.
Провина і страх – це примари у щастя саду.
Мій предок-отаман водив козаків у походи,
А я ще не знаю, кого і куди поведу.

Не знаю, чом вірші вдираються в душу ночами,
Не знаю, для чого танцюю на лезі ножа.
Вже слід прохолов за старими, як світ, орачами,
Круті бізнесмени приходять збирати врожай.

Усе тимчасове. Всі смертні: і люди, і зорі.
Вітрисько вмовляє: „Всміхнись, ти ж така молода!”
Ми, люди, не винні у тім, що занадто суворі,
А хмари не винні, що сльози – це просто вода.

Дивується місяць високим незграбним спорудам,
Що владно приходять на зміну степам і гаям.
Чи є на землі щось таке, що було, є і буде?
Це тільки любов. Це любов сонцекрила моя.

13.07.2009

* Було – Є – Буде (лат.)

Безіменні

Присвячую ненародженим

Вони не прощаються, бо не віталися з нами,
Вони Безіменні, та ми їх повинні назвать.
Вони нас чекають і нашими бавляться снами,
А їхня Любов не втискається в наші слова.

Розвеснені янголи, діти з чеканням старечим -
Вони про народження мріють, про ніжності рай.
Жіночі страхи та практичність, їй-бо, не до речі,
Коли Безіменному доля велить: "Обирай!"

Якщо нас обрали, за нами прискіпливо стежать,
Терпляче оплакують наші дурні помилки.
Згорає майбутнє в байдужості лютих пожежах,
А потім, воскреснувши, небу дарує зірки.

Святі неприкаяні душі мандрують за нами
Пустелею смутку й зневіри, що зветься життям.
Не кожна царівна готова до титулу Мама,
Не кожен король полюбити зуміє дитя.

Чому стільки болю судилось терпіть Безіменним?
Щасливі мадонни, що дітям дадуть імена...
О так, я жива! Я поранена дивним знаменням -
Чужа колискова у вірші моєму луна.

05.02.2010

Бермудський трикутник

Тобі присвячую

Бермудський трикутник моїх бажань
Завжди небезпечно-жаданий.
Хто знає, чи є у прозрінь межа?
Коли сніг розлук розтане?

Усе буде так, як було торік -
Надія обпалить груди,
Самотня піратка своїй сестрі
Напише листа в нікуди.

Безмежність осяють палкі слова:
"Без тебе мені - нелегко.
Але кораблів, як раніше - два.
Пливти їм іще далеко.

І знов розділятиме нас туман,
Когось я візьму за руку,
Збагну: без любові мене нема.
В любові ж - нема розлуки.

І світ, що здавався колись тісним,
Захоче мене спіймати.
Коханий позичить мені весни,
Тривожно всміхнеться мати.

А той, хто мені побажає зла,
Накличе на мене відчай,
Зустріне те пекло, з яким пішла
Ти в плавання вічне".

01.12.2009

Бути собою

Якщо не знаєш, бути чи не бути, –
Не зупиняй життя на півдорозі.
Якщо твоя душа в провин облозі –
Борись, порви приреченості пута.

Якщо кохання впало в прірву зради,
Живи і вір у силу вічних істин.
Хтось бачить лиш метеликів барвистих,
А хтось – журбу сплюндрованого саду.

Так, сильних світ завжди стріча вороже,
Та можна і в бою примножить сили.
Життя – не казка. І магічний килим
Втекти від помилок не допоможе.

Не ти один, не ти одна – усі ми
Колись втекти хотіли, вмерти, щезнуть.
Та час летів. Минали зими й весни,
Чорнобилі минали, хіросіми.

Імла жахає, та вона – не вічна.
Усе минеться, та не все – минає.
Зевс обманув і Геру, і Данаю.
Скрипаль самотній закохався в січні.

Собою бути боляче і важко.
Любов – свята, печаль – багатолика.
Для когось я – орлиця, хижа й дика.
Для нього – яснопера й ніжна пташка.

01.06.2010

Відчайдушні романтики

Надія

Сонця промінь у спогади вп' явся скалкою
Хто ти, жінко? Надія? Печаль безкрила?
- Якщо буде в нас донька, назвеш Наталкою, –
Посміхнувся красуні з небес Ярило.

- Не шкодуєш? – ячала провина злякано.
- Не боїшся? – питала зловісно Доля.
- Ні, я – мати! Я сильна. Я світу дякую
За весну і за сонце, за квітку в полі.

Йй хотілось кохання, відваги, щирості,
А життя дарувало гіркі омани.
Де ж той колір червоний? В буденній сірості
Розчинилась веселка. Душа – як рана.

Материнство

Очима юності моєї
На мене глянь,
І розцвітуть надій лілеї
На тлі світань.

Ти знаєш, доню, все не просто,
Життя – складне.
Вже стали Брамс і Каліостро
Вчорашнім днем.

Вже стало казкою сумною
Моє життя.
Ця осінь журиться зі мною,
А ти – дитя.

Ти знаєш все. Твої питання –
Як в рану – сіль.
В очах твоїх – жага пізнання,
Любов і біль.

Докричусь до небес

Докричусь до небес, що забрали тебе,
Докричусь до людей, що тебе відштовхнули.
Суне світом юрмисько безбарвнорябе
Ще й загарбати мріє майбутнє й минуле.

Всі торочать мені про покору і глузд,
Про життєві потреби, спокуси й пригоди.
В когось усміх фальшивий приклеївсь до вуст,
Хтось, ярмо начепивши, кричить про свободу.

Світ жорстокий. Він прагне помститися тим,
Хто не хоче, не вміє звикати до клітки.
Та мені в цьому світі зустрілася ти –
Яснокрила пташина, розвеснена квітка.

Нам здавалось, що доля крізь біль проведе
І навчить нас знаходити радості перли.
Як давно це було! Вже не кличу: «Ти де?»
Та про тебе не смію сказати «померла».

Кожен спогад щасливий думки зігріва.
Я навчилась безсоння вплітати у вірші.
У літописах долі – жагучі слова:
«Пам'ятаю.
Сумую.
ЛЮБЛЮ».

Єдність

Зі мною нелегко. Знаю, що я – найкраща.
Умію любити і вимагаю див.
Шукатиму правди в світі, немов у хащах,
Коли зажурюсь, покличу тебе: «Прийди!»

Не буду мовчати, коли обпече образа,
Не стану ховати від тебе прозріння струну.
Мої діаманти – це не фальшиві стрази.
Я краще згорю, ніж в річку брехні пірну.

В мені ти знайшов кохану, сестру, чаклунку.
З тобою завжди я щира, проста, палка.

Натхнення вогонь – у кожному моїм цілунку,
Зойк тисячі доль – у строгих моїх рядках.

Я вірю тобі. Ти будеш моїм вівіки.
Я розділ про нас внесу до Безсмертних Книг.
У світ потечуть кохання шалені ріки,
Й самотність людська розтане, як білий сніг.

26.06.2010

Вибір

*Пам'яті Віри Н., яка пожертвувала
собою заради своїх доньок*

Не бійся, Маріє, нічого не бійся, дитино.
Мій вибір болючий: загибель - заради життя.
Пітьми посланець причаївсь біля нашого тину
І кличе в мандрівку, з якої нема вороття.

Як хочеться жити!.. Пекельне стискається коло.
Не зможу одужати, доню, я надто слабка.
Колись я не знала, яке це чудовисько - голод,
А нині він подихом смерті мене обпіка.

Чи ти пам'ятаєш, як часто ми вдвох вечорами
Співали пісні?.. Розливавсь по жилах вогонь...
А нині мій стогін достукавсь до Вічної Брами
І пращури сиві здригнулись від болю мого.

Змирися Маріє. Сьогодні тебе я покину,
А ти йди між люди. Я знаю - врятуєшся ти!
Довіку в собі ти носитимеш тугу, дитино,
І правду про злочин, якої бояться кати.

У спадок тобі залишаю тумани й зірниці,
Печальну молитву і сміх сонцеликих дітей,
І пісню свою, що в світі полетить, як жар-птиця,
Й червону калину, що з болю мого проросте.

Вікно в любов

Присвячую Н. Г.

Роби, що хочеш, тільки не вмирай!
Ти надто юна, світла, яснолика.
Он сонце утекло за небокрай,
Де вже не чуть мого сумного крику.

Борюся, вірю, гніваюсь, тужу.
Так хочеться послати все до біса!
Не час нам зазирати за межу,
За нами не опуститься завіса.

Ще будуть в тебе сонячні пісні,
У мене – вірші (може, й трохи прози).
Ми істину знайшли не у вині,
А у вогні. Ми справжні віртуози.

В дурних статтях – дурні коментарі,
Твоє ім'я поганьблене сліпцями,
Але слова прозрінь, як світ, старі,
Найбільшу владу мають над серцями.

Дивлюся вперше я в твоє вікно.
Ще день тому тебе я ледве знала,
Але тепер мені не все одно, –
Я хочу романтичного фіналу.

Моя дочка співатиме пісні,
А твій синок порине у науку.
Вікно в любов – не віко у труні.
Ходімо в світ. Світ любить нас. Дай руку!

23.08.2008

Диво

І я - не я, і ти - не ти,
І світ - не той, що був учора.
Не сняться спалені мости,
Не мучать відчай і покора.

Любов - це наш останній шанс
І наше перше здивування.
Зими замріяний романс
Бринить в душі, мов заклинання.

Сьогодні я - прозрінь весна,
Сьогодні ти - щасливий грішник.
Сьогодні всі, хто заздрить нам,
Забуті, наче сніг торішній.

В майбутнє я не зазирну,
Минуле вкрали хуртовини.
Любові янгол нас торкнув
Своїм крилом. Ніхто не винен.

Моя рука - в твоїй руці.
Наш світ - загублений у диві.
Нехай пророки та сліпці
Не судять нас, бо ми щасливі.

16.02.2010

Знайомство

Щодня живу з цікавістю такою,
Немовби народилась тільки вчора.
Питаю вкотре: „Доле, що я кою?
Скажи мені, я обрана чи хвора?”

Та доля відвертається сердито.
Ще б пак – я все вирішую за неї.
А як мене за це нагородити?
Усе було: і терен, і лілеї.

Усе було, проте не зник мій подив
І кожен вірш болюче в серце входив,
Як вперше, як востаннє, як завжди.

Усі чуття знайомі, крім кохання.
До нього йду без остраху й вагання.
Для двох розквітли пристрасті сади.

09.11.2008

Зорі моляться за нас...

Триптих

I

Тисячолика печаль моя –
Тисячолика.
Ніжно шепоче моє ім'я
Місяць-владика.

Знову журюсь і пишу вночі,
Вгадую межі –
Ті, за якими лиш дзвін мечів,
Битви й пожежі.

Рани чужі, як свої, болять,
Мрії – бентежать.
Небо спокійне, бо є земля.
Зорі – як вежі.

Так, я не грішна і не свята,
Просто Віщунка.
Що там нового, в чужих світах?
Сльози й цілунки.

II

Стільки спокус, що це вже не весело,
Стільки поразок, що серце в'яне.
Зблиснув мій вірш золотими веслами
Й тихо поплив у безсоння п'яне.

Вітер блукає садами й площами,
Вбралися в тугу нічні світила.
Першим коханням своїм не прощена,
Я не сумую, бо я – простила.

Зміниться все, тільки я залишуся
Вірною снам і думкам весняним.
Вірші найкращі – невчасно пишуться,
Вічна любов – то болюча рана.

Мріють про славу поети й фізики,
Моляться мудрі зірки за Жінку.
Щастя раптове – на грані ризику.
Час відкриває нову сторінку.

Ш

Мені уже не сумно і не страшно.
Моя провина – то забутий міт.
Нема нікого. Тільки я, вчорашня,
В лісах шукаю папороті цвіт.

Той цвіт – кохання щире й незрадливе.
Його побачить можна тільки раз.
Який врожай готує долі нива?
Що скаже зірка – вічності сестра?

Летять в нікуди слів буденних зграї,
Та є слова, безмежні, як світи.
Я не боюсь. Він справжній. Він не грає.
Я тільки з ним втекла від самоти.

Нас двоє. Ми для світу – незабутні,
А дійсність – перед мріями в боргу.
Моя печаль народжена у грудні.
Його любов – троянда на снігу.

Ще будуть в нас волошки й орхідеї,
Сумні прозріння і любов земна.
Давно колись найкраща в світі фея
Сказала: «Зорі моляться за нас».

05.05.2010

Карнавал печалей наших

У кожній жінці бачу я богиню,
Сестру і матір. Не моя вина
У тому, що Пандори клята скриня
Відчинена і досі. Я сумна
Тому, що знаю: так не має бути
У цьому світі. Втім, я не скорююсь
Юрбі шаленій. Не вдягну я пута
Пихи й розпусти. Краще вже згорю
В багатті смутку, стану днем вчорашнім,
Легендою, в яку не вірить — гріх.
Звершилося! Мені уже не страшно.
Відмучилась за себе і за всіх.
Слова у мене вже не випадкові,
А сни — тривожні, як у всіх жар-птиць.
Учора я померла від любові,
Сьогодні — воду п'ю з твоїх криниць.

Якби не ти — в розлуки чорних хащах
Блукала б я, напевно, сотні літ.
Люблю тебе. Для мене ти — найкращий,
Бо клином на тобі зійшовся світ.
Ти тільки мій. Навіщо ревнувати
І прислухатись до пліток дурних?
Статечна пані (а для когось — мати)
Мені говорить : “Бідного — жени,
Зате “крутих” завжди стрічай ласкаво.
Життя — не казка. Гроші можуть все”.
Киплю від злості.
- Пані, в мене справи!
(Нехай тебе в Зімбабве чорт несе).

- То що, Леандро, йдем на дискотеку?
Знайомства, флірт... Ходім, ти ж не дитя!
- Я бачу, ти шукаєш небезпеки,
Мене ж цікавлять загадки життя.
Цей світ складний. Людина — ще складніша.
Скарби життя потрібно цінувать.
Дорожча за слова щемлива тиша,
Коли кохання душу зігрива.
Дівча скривилось: “Люба, ти зануда!
Втікаєш від розваг, як од біди.
Життя — це гра. Що буде — те і буде.
З одним гуляй, а з іншим — в РАГС іди”.

Чи знаєш ти, розбещена дитино,
Як серце обпіка зневіри струм?
Ти вже ридала біля домовини?
Втрачала друга, матір чи сестру?

О ні! Ляльки не знають про скорботу,
Не відають печалі та жалю.
Які болючі долі повороти!
Як важко жить... А я живу, люблю!
Як палко я повірити хотіла
У те, що смерть — лише короткий сон!
Страждали всі — орфеї та атілли,
А потім забирала їх в полон
Столика смерть. Кому ж судилась вічність?
Радіє серце — знає, що згорить.
Своє кохання я зустріла в січні,
Безсмертя ж я знайшла в очах сестри.

Дорогу до світил ніхто не вкаже
Сліпцеві, що в болото сам забрів.
Цей світ — лиш карнавал печалей наших.
Мій друже! Вчасно ти мене зустрів.
Були ми неприкаяні обоє,
Незрозумілі, строгі, всім чужі.
Я надто довго марила тобою,
А зустрічала блазнів і пажів.

Та й королі були такі, що — леле!
Сама пиха — у душах і словах.
Безликість учепилась, як омела,
У дерево життя. Чому ж співа
Хлопчисько-вітер про кохання щире?
Чому від щастя плачуть солов'ї?
Бреде у небуття юрмисько сіре,
А на межі світів — Пророк стоїть.
Бентежний, грізний — він не знає страху.
Слова Пророка ріжуть, як ножі,
Безликий натовп:
- Нелюди! Невдахи!
Невже ви не стомились від олжі?
Як сміли ви забуть життя закони,
Які давно писав для нас Творець?
Хто совісті зневажив заборони,
Звів працю славних предків нанівець.

Хотіли волі — і зреклись кохання,
Жадали грошей — совість продали.
Врятує нас лише зоря пізнання...
- А хто її врятує від імлі? —
Кричу в тривозі. Чом Пророк суворий
Так сумно посміхається мені?
- Дитино, в світі так багато горя,
Що ми забули ті щасливі дні,
Які подарували нам пізнання.
Ти любиш? Мрієш?
- Так.

- Тоді лети!

Ми, вільні від зневіри і страждання,
Літали в небесах. Роки й світи -
Усе змішалось. Важко доторкнутись
До істини, що може обпекти.
Літати легко. Легко й розминутись
Із власним щастям... Десь чекаєш ти.

З Пророком в річку болю я пірнула,
Із ним я доторкнулася до хмар.
І лиш тоді, омудрена, збагнула:
Кохання — то найвищий Неба дар.

Я прокидаюсь. Легко, мов у казці.
Іду до тебе.

- Скучила. Привіт.
Не вчились ми радить чужій поразці.
Ми повертаєм людям вічний міт.
Змиритися з дикунством я не в змозі.
Куди поділась гордість берегинь?
Чому свобода — в Пекла на порозі?
Хто світу віддаватиме борги
І хто зуміє передать нащадкам
У спадок мужність, віру і любов?
Зігріла душу знов щемлива згадка
Про ту весну, де ти мене знайшов.

Тебе ні з ким порівнювать не стану.
Твою журбу, мов зілля, надіп'ю.
Хай скаржаться поети і султани
Вітрам на мене. Всю любов свою
Тобі я віддала. Ти — мій обранець.
Я розцвіла в обіймах снів твоїх.
Тобі дарую і молитву, й танець,
І ніжності нестримні ручаї.

З тобою я не воїн, а цариця.
Нас обминає розпачу імла.
Так, є жінки, чий серця — мов криця.
Ніколи я такою не була.
Так, є поети з душами пігмеїв
І креси, що купити мріють світ.
Їх обирають не казкові феї —
Ляльки безликі (спритні, як живі).

Коли ж то я навчуся розуміти,
Що друзів мало, а байдужих — тьма?
Сестра казала: “Всі ми — наче діти.
Наш світ на плечах Істина трима”.

16.08.2011

Легенда

Мене любов навчила сумувати,
Розлука – вкрала в ночі всі зірки.
На мене місяць зиркнув хитрувато
І мовив: «Це кохання – на віки».

Я не ховаюсь за колючим дротом
Печалі, недовіри й каяття.
Іду вперед. Що там, за поворотом?
Веди мене. Веди мене в життя.

Щодня йдемо до правди, як до храму.
Ти вічний гімн співаєш із вітрами,
Птахи мене вітають, мов сестру.

Любов дорожча за маєтки й бренди.
Ти – мій рятунок, я – твоя легенда,
А значить, я ніколи не помру.

30.07.2010

Маленька вічна Жінка

Моя любов ніколи не мине.
Душа в снігах розлуки не загине.
Мене у це багаття навісне
Світ кинув за якусь тяжку провину.

А втім... Які провини – я сама
Тебе шукала, стомлена й самотня.
Тепер у нас минулого нема.
Є тільки наше зболене сьогодні.

У полум'ї жертвності згорять
Страхи вчорашні, сумніви і втрати.
Моя любов – безгрішна, як зоря,
Гірка й раптова, як сльоза пірата.

Я знаю – так, як ти, ніхто не міг
З моєю подружитись таїною.
Сьогодні тепло. Завтра буде сніг.
А ти завжди молитись будеш мною.

Ми разом. Кожне слово – як ріка.
В очах твоїх – розтоплені крижинки.
Тобі до мене сто віків звикать.
Це справді я – маленька вічна Жінка.

30.09.2010

Ми — всемогутні

*Коли двоє по-справжньому
закохані, вони стають всемогутніми.
Натовп завжди бачить у закоханих
загрозу своєму свавіллю, тому прагне
розлучити їх.*

*Умберто Кавальканті,
італійський нейрохірург і філософ*

Не дозволяй мені піти,
Згоріти, згаснуть передчасно.
Цей світ — лиш острів суєти,
Але зробиць його прекрасним
Завжди хотіли я і ти.

Я не боюся забуття,
Проте розлук із мене — досить.
Хтось без жалю й без каяття
Бур'ян облуд відважно косить,
А хтось — кляне своє життя.
Чому журба вплелася в коси?
Любов — це вічне відкриття
І потрясіння. Ми і досі
Її не знаєм до пуття.

Найлегше стать рабом спокус,
Найважче — вчить надій паролі.
Та мій герой — не Крез, а Стус.
А ти — солдат моєї долі.
Я в сні твої дощем проллюсь.

Так, ми не заграєм з юрбою.
Ми — всемогутні. Я з тобою.

23.03.2011

Музика зірок

Я вмію слухать музику зірок,
Мені свій біль несуть Дніпрові хвилі.
Сьогодні місяць, гордий, мов пророк,
Сказав: «Супроти часу ми – безсилі».

Я не змирюсь. Горю, немов свіча,
Бентежу світ жагучими рядками.
Любов моя давно здолала час,
А юність – полетіла з ластівками.

Я вірю в світло. І тому – горю.
Сльози радіють, що знайшовся крайній.
Свій біль у кожному слові повторю,
Бо жити хочу в світі, а не в стайні.

Закони світу – мудрі та прості.
Вони дратують блазня і вельможу.
Здається, у минулому житті
Я вірила усім. Тепер – не можу.

Я знаю, чим засмучені степи.
Я чую спів закоханого вітру.
Горю. Згораю. Дурні вчать: «Терпи!»
Ще й дивляться пихато, мов арбітри.

До мене запізнилася весна,
Тому спішу зорею впасти в літо.
Розлук багато, а любов – одна.
За неї варто все переболіти.

13.04.2010

На грані світів

Ця жінка – недосяжна і свята.
О так! Вона за п'ять хвилин – мадонна.
Чому ж в очах її – печаль бездонна?
Чому від болю стиснуті уста?

Їй страшно... Метушаться лікарі.
– Яка у Наді група? Що? Четверта?
Сьогодні їй судилося померти.
Зимова ніч... І жодної зорі.

Прийшло у світ з риданням немовля.
Воно клясти й благати ще не вміє.
Нещасна мати з іменем Надія
Зітхнула тихо. Небо і земля

Прийшли від раптової тривоги.
Світ зник до болю, злочинів, смертей.
Він розучивсь любити своїх дітей,
А без любові світ – як храм без Бога.

– За пульсом стежте! Дівчинко, борись! –
Похмурий лікар досі вірить в диво.
У Вічній Книзі пишуться курсивом
Слова, що стануть долею колись.

Змінити все! Звільнитись від провин!
Зцілити світ молитвою простою!
Невже сьогодні стане сиротою
Беззахисне дитя – Надіїн син?

В імлі горить жертвності свіча,
Та Янгол Смерті любить поспішати...
Царівна Зір – красуня в чорних шатах –
Сказала строго: «Їй іще не час.

Потрібно цей сюжет переписати.
Я залишаю світові цю жінку».
Чиєсь крило закрило небеса.
Краплина болю впала на сторінку.

Царівна Зір у пам'яті своїй
Слова шукала вічні та могутні.

Душили сльози... Вкрадене майбутнє
Уже ніколи не всміхнеться їй.

Не зникне смутку вічного тавро
З душі Царівни Зір. Вона – за гранню.
Проте здійснились два її бажання –
Писати долі і творить добро.

– Синочку мій! Який химерний сон! –
Щаслива мати сина колисала.
Царівна Зір у Книзі написала:
«Я – правди меч. Любов – це мій закон».

15.09.2010

На роздоріжжі

Тобі присвячую

Як швидко згорів дитинства мого курінь,
Той самий, в якому грала фантазій скрипка.
О доле, не хочу більше таких прозрінь.
І звідки це скло? В кімнаті розбита шибка.

Як довго болять ті рани, яких нема...
Для інших нема. Для мене ж вони - клейноди.
На плечі садів раптово упав туман,
А вітер забув свої урочисті оди.

Він мужньо замовк, щоб я говорить змогла,
Щоб людям відкрити встигла богів секрети.
І знову не влучить в мене оман стріла,
І знов я вночі прокинуся з криком "Де ти?"

Наснилось мені, що втратила я сестру:
Її понесли у Вічність шалені хвилі.
О швидше б мене ударив натхнення струм -
Тоді заговорять вірші мої стокрили.

Не варто усіх любить і усім прощати,
Якщо найрідніші душі пильнує морок.
Рука пам'ятає дотик твого плаща.
Молитва німа обійдеться без риторик.

Я світом блукаю, дика, як сто вітрів,
Я правди шукаю, в серці сховавши втому.
Він вірить у мене - той, хто мене зігрів,
Тож з мандрів далеких я повернусь додому.

09.08.2009

Найдорожче ім'я

Не заважайте Царівні Зір -
Хай Вічну Книгу пише.
Сотні життів, сподівань, зневір -
Все це народиться в тиші.

Тихше, благаю. Вона ж сама -
Їй помилитись легко.
Крапку поставить - і вже до мам
Не полетить лелека.

В речення вклинить якийсь тире
Стомлена Зір Царівна -
Їй геній майбутній в метро помре.
Скажуть: "Хворів. Не дивно".

Місяця Донька, Та, Що Не Спить -
Пише нам, людям, долі.
Мріють про неї старі степи,
Чують її тополі.

Чом серед квітів росте бур'ян?
Мудрість людська - наївна.
Мала колись і земне ім'я
Мужня Зірок Царівна.

Очі у неї були ясні,
Голос бринів тривожно...
Знову благаю: "Наснисть мені,
Навіть якщо не можна".

Світ - рівновага між Інь і Ян,
Світ - протиріч криниця.
Я пам'ятаю її ім'я.
Це таємниця.

09.02.2010

Невпізнані

Я сама визначаю, кого називати другом.
Віддаю за кохання спокій своєї душі.
Славні предки мої творили мечем і плугом
Ту історію світу, якій плазуни – чужі.

Так чому ж плазуни повзуть по кістках героїв
До багатства і слави? Сиві мовчать віки.
Маловіри пихаті битву зробили грою,
Освятивши свої поразки і помилки.

Я не знаю вагань. Відваги в душі – по вінця.
Не шаную дволикх фей і сліпих служниць.
Як у світі прожить весильній, тендітній жінці,
Що не вміє перед тиранами падать ниць?

Випускаю слова у світ. Може, хтось їх прийме
І захоче змінити долю, забувши страх?
Вперше крила свої розкрила я для обіймів.
Я впізнала тебе. Це ти – мій вогненний птах.

То чого ж я боюсь? Дволикості, а не смерті.
Важко плакати мені. Я – дика, як Дух Степів.
Про гармонію знали Моцарт, Бетховен, Верді.
Надихав їх і мучив зір загадковий спів.

А Шевченко і Стус горіли в багатті істин,
Бо хотіли зцілити Словом убогий світ.
Перша злива осіння впала на соне місто.
Ми з тобою – надія світу, безсмертний міт.

Ми даруємо людям щирих чуттів заграви
І тавруєм катів, за що нас клене юрба.
Ми – невідомі. В нас ні влади нема, ні слави,
Та про нас розмовляє з вітром сумна верба.

Пам'ятає про нас палкий мандрівник Ярило.
Безіменна зоря дарує нам світлі сни.
Ти кохаєш мене. Я серце тобі відкрила.
Білим птахом летить послання із давнини.

Патетичне

Чи почують мене, доки я говорю?
Чи почують тоді, як замовкну навіки?
Осінь в небі шукає останню зорю,
Та її встиг украсти світанок-шуліка.

Безнадійно дитинна, безбожно стара -
Зустрічаю самотність на тихій алеї.
Я для когось - кохана, для когось - сестра,
То чому ж відчуваю себе нічиєю?

Може, надто багато в душі таємниць?
Може, серце боїться коханню відкритись?
Я - козацької крові, я - донька жар-птиць,
Тих, що вміли згоріть, та не вміли змиритись.

Я не стану солодкою, наче пломбір,
І не стану для хижих планет сателітом.
Буду битися знову з ордою зневір.
Не просіть мене, люди, нікчем пожаліти!

Я життя не боюсь, тож ні кроку назад!
Кожне слово здається кривавою раною,
Та залишиться вічнозеленим мій сад,
Ну а я залишаюся вічнокоханою.

11.11.2009

Перевтілення

Триптих

*Присвячую Анні та Роберто –
поліцейським, у яких перевтілились
Паоло і Франческа*

I

Франческа і Паоло – сонця діти,
Безсмертного кохання сателіти.
У їхніх душах страху не було,
Бо їх торкнулось янгола крило.

Красуня, заміж продана, як в рабство,
Хотіла жити. Затишок, багатство
Її не рятували від нудьги,
Та доля повернула їй борги.

В той день, коли освідчився Паоло,
Два серця впали у вогненне коло,
В якому їм судилося згоріть...
Не можна заздрить серцю і зорі.

Старий Джоначчо сердиться, ревнує
Франческу юну, і тому пильнує
Дружину, як прикрасу дорогу,
Та щирість не розквітне на снігу.

Останній день... Хто ж знав, що він – останній?!
Коротка зустріч, пестощі, ридання.
Надія для закоханих – закон...
Так ось і він – ревнивець із клинком.

Франческа гордо голову тримала.
Мовчала. Не кляла і не благала.
Вона пішла у вічність разом з тим,
Хто врятував її від самоти.

II

- Ходімо додому, Анно!
Дитино моя неслухняна!

Побилася! Знову в синцях!
Пригодам немає кінця!

Поглянь на Софію та Фрею –
Вони ж не школярки, а феї:
Слухняні, ошатні завжди,
Ще й ходять на танці. А ти?

Така забіяка, що – леле!
Хоча ти розумна й весела.
Аніто, прошу, схаменись,
Бо втрапиш в халепу колись.

- Матусю, ти знов перебільшуєш.
До чого тут інші дівчата?
Я бути не хочу іншою.
Я хочу людей захищати.

Я ждати не буду століттями
Прекрасного й мужнього принца.
Боротись сама з лихоліттями
Навчуся. Життя – мов криниця.

Хтось терпить нудні репетиції,
Хтось любить в'язати і прати,
А я... Я служити в поліцію
Подамся. Чи, може – в пірати.

III

Поранену Анну несе на руках
Сумний поліцейський Роберто,
І кожна хвилина тече, мов ріка.
- О Боже, не дай їй померти!

Аніто! Прокинься, кохана моя!
Тобі померати не можна.
Сьогодні твоє незабутнє ім'я
Повторює ранок тривожно.

Чому ти у мене відважна така?
Чому ти не дбаєш про себе?
Колись я всміхався байдужим жінкам
І вірив вельможним амебам.

Колись я хотів забуття, німоти,
Бо думав: боротися – марно.
Я марив. А потім з'явилася ти –
Смілива, розвеснена, гарна.

О так, ми герої! Ми дбаєм про світ.
Чому ж ми для нього – мішені?
Життя перекреслює щастя політ,
А в мене – обручка в кишені.

Здається, що з нами усе це було –
Кохали, до сонця летіли.
І янгол тебе цілував у чоло...
Життя – зорепад перевтілень.

Невже я тебе, як тоді – не вберіг?
Як витримать горя облогу?
Та знай – серед тисяч незнаних доріг
Я вибрав любові дорогу...

Згорали мости. Відступала п'ятьма.
Красуня зітхнула: «Мій милий»...
Щасливий, хто мрію в обіймах тримав,
А той, хто злякався – безкрилий.

13.08.2010

Пошуки раю

Наші страждання - це туга за втраченим раєм,
Наші надії - це квіти в долонях снігів.
В пошуках щастя ми всі живемо і вмираєм,
Втративши віру, простивши чужих ворогів.

Мрія про щастя іскриться в очах немовляти,
Спогад про щастя ятрить чуйне серце вдови.
Як же знайти це незнане, жадане, трикляте -
Щастя, з яким навіть зевси і креси на "ви"?

Де він, той рай? От би щастя в долоні упало!
Падають зорі, як сльози небес, у пільму.
Ледь не втонула колись на Івана Купала.
Плакала вчора. Сьогодні тебе обніму.

Я - лиш планета, що вчасно зірвалась з орбіти
І полетіла відважно в обійми твої.
Так, ми не винні у тому, що вмієм любити.
Іншим співають хуртечі, а нам - солов'ї.

Наші страждання - це туга за втраченим раєм.
Знаю, що справжнє кохання - це рай на землі.
Вперше здивуюся: "Хто це так солодко грає?"
Світом блукають незримі сумні скрипалі.

22.01.2010

Сентиментальне

Так важко вибачить батькам
Хоча б за те, що народили.
Заплакати легко й крокодилу,
Творити легко й ластівкам.

Ми люди. Так чому ж тоді
Лякають нас любов і ласка?
Яке обличчя! Ой, це ж маска:
Всі барви – стомлено-бліді.

В дитинстві смак пригоди, гри
Нас вабить, ми йдемо наосліп,
А потім чхаємо, дорослі,
На всіх з високої гори.

Недолюбили нас колись
Боги-батьки, мадонни-мами,
Не кращі й ми, та давні шрами
Болять – хоч лайся, хоч молись.

І власним дітям біль образ
Ми залишаємо у спадок,
Хоч кожен з нас, як зірка, пада
В імлу смертельну тільки раз.

Так легко щастя розмінять
На смутки, ревнощі та сварки.
Душа – це не конверт без марки,
А ніжне, дике пташеня.

27.08.2008

Сміливі сповідаються зіркам...

Ти все життя скучав лише за мною,
А зараз я твоя. Люблю. Горю.
Ти став для світу вітром, я — весною.
Ця ніч віддасть нам вірності зорю.

Душа болить. Їй важко не боліти.
Позаду — хащі втрат, оман пастки.
Ми сильні. Ми — любові сателіти.
Хто сміє нам казати про помилки?

Так, ми з тобою люди — не ікони.
Рабів жаліли. Бігли на червоне.
Читали мавпам Данте і Франка.

Зате ми розминулися з олжею,
Слова присяги не взяли іржею..
Сміливі сповідаються зіркам.

22.06.2011

Спадок Кассандри

Якщо на руках у людини вмирає Віщунка,
Людина приймає у спадок непроханий дар.
Тополі всміхаються осені тихо і струнко,
А дощ, наче злодій, налякано зиркає з хмар.

Вагається дощ: „Може, скочить на землю, а може
Не пізно в Ярила пробачення щиро просить?”
Я знаю: у долі всі рівні – кати і вельможі,
Тому і ридає планета на всі голоси.

Чому ж я страждання людські відчуваю за милю?
Навіщо мені знати долі чужі наперед?
Хтось вперто чекав, що для нього себе обезкрилю,
А я заховалась від нього в молитві дерев.

Можливо, кохання моє – то небес нагорода.
Мій лицар мене і любити, і вірить навчив.
Та знову натхнення моє не питається броду,
І воїни ночі для битви готують мечі.

Я вірю життю, і тому не цікавлюся, доки
Ходитиме дощ по безсонню засмучених стріх.
Не бійся нічого, надіє моя синьоока,
Бо там, де Ти є, і боятись, і плакати – гріх.

Прийняти колись я наважилась спадок Кассандри, –
Він значно дорожчий за вілли й прикраси круті.
Цей спадок – незламного Духу омріяні мандри
І вірна Любов, що буває лиш раз у житті.

Кассандрам не вірять, їх люблять повчати поважно,
Їм ставлять діагнози мрійниць, дурненьких невдах,
Та я не боюся. Для натовпу я – недосяжна.
Живу одночасно в усіх паралельних світах.

04.09.2009

Сходження

І ми колись наївними були,
Та світ не захистив нас від імлі.
Щоб не осліпнуть, стали ми зірками,
А спокій свій легендам віддали.

Я вже не знала, як життя змінить,
Я чула стогін вічної струни.
Моя душа боялася кохання,
А строгий вірш боявся даліни.

Куди світанок сни мої подів?
Чекань весло ударить по воді,
І ти повіриш в мене, як в молитву.
Ми разом будем в радості й біді.

То не любов, якщо немає крил.
То не добро, якщо немає сил.
Я не Ассоль, та я прожить не зможу
Без віри в диво й без твоїх вітрил.

21.05.2010

Та, що впала в ніч

*Марії С. – жаданій жінці,
яку зрадила доля*

Життя нас вчить коханим довіряти,
А вірність вчить ховатись від спокус...
Розкішна жінка з поглядом звіряти
Звабливий усміх клеїла до вуст.

Вона чекала ніжності п'яної,
А він – поет – хотів її тепла.
Я їй кричу: «Отямся! Що ти коїш?
Ти іншому на вірність присяглась!

Не плач, це я – твоя забута зірка!
Не йди за ним! Скидай полуду з віч!
Ця дивна зустріч – просто перевірка».
А ти не чуєш. Ти вже впала в ніч.

Сьогодні він – рішучий, як ніколи.
Ти з ним позбутись хочеш всіх табу.
А завтра ти йому всміхнешся кволо
І прошепочеш: «Вибач. І забудь».

Ти не блудниця. Ти – завжди самотня,
«Законний» твій давно чужинцем став.
Та річ не в тім. Попереду – безодня.
Про це поет не скаже у листах.

І доля не порадиться зі мною,
Вона тебе віддасть сумній імлі.
Байдужі люди йтимуть за труною,
А я навчу літати журавлів.

Твоєї долі книгу погортаю,
Навчу тебе читати неба сни.
Я не судя тобі, та я питаю:
«Якщо ти знов самотня, де ж вони?»

Де ті, хто мріяв звабить, підкорити?
Де вірність їхня, смутку ручаї?
Вони згоріли, як метеорити.
Прощу тобі, та не пробачу їм.

Українська нірвана

Що за епоха: Венера в Сатурні,
Правда – в тумані, багатство – у дурнів.
Мало шедеврів, багато реклами,
Лицар і змії обмінялись тілами.

Батьківську ниву нам ліньки орати,
Матері брешем, цураємось брата.
Хто ж ми, вкраїнці, у рідній державі?
Наші клейноди й серця – не іржаві.

Нащо ж ми прагнемо жити впівсили?
Так, ми квитків у цей світ не просили.
Що буде завтра? Втечем на Багами?
Сум наш стоїть між двома берегами.

Нами забута, палає калина.
Люди! А може, лишилась хвилинка
До небуття, до імлі, до прощання!
Море зруйнує палаци піщані.

Шкіриться Цербер у царстві Аїда.
Хай йому грець! Я нікуди не їду.
Зірка Вітчизни моєї не згасне.
Чуєш, Україно: спинись, ти прекрасна!

Ролі невдах ми втомилися грати.
Сниться мені: Сулима йде на страту
І посміхається... „Батьку Іване!” –
Кличу, прокинувшись. Вийшла з нірвани.

05.09.2008